

Щоранку дорогою до школи Філіп, Фло та Кароліна завертають у невеличку цукерню в Глухому закутку № 23. Там вони купують у Лео (так звати власника) ласощі, якими смакують на перервах між уроками. Комісар карної поліції Ларс так само щоранку заходить у згадану цукерню. Він також є страшенним ласуном, а найбільше любить цукерки з локрицею¹. Проте їх поєднує не лише любов до солодощів, а й пристрасть до розслідування найзаплутаніших злочинів. У детек-

тивної команди «Локриця», як вони себе назвали, є навіть власний офіс, де вони зустрічаються — голуб'ятня під дахом цукерні Лео.

¹ Локриця, або ж солодець, вербець, солодич. Багаторічна рослина родини бобових, солодкий корінь якої використовують у промисловості й медицині.

Лео — хазяїн цукерні та детектив. Він — ватажок у локричній команді.

Кароліна, або ж Каро. Завзята спортсменка і просто розумниця.

Комісар карної поліції Ларс добре знається на комп'ютерах.

Флорентин — наймолодший в агентстві, тому всі його зовуть Фло.

Філіп уміє наслідувати спів птахів. Його вірний супутник — какаду Коко.

Заповіт пані Рубінштайн

1. Оголошення заповіту

Родичі покійної Едвін Рубінштайн зібралися у бюро нотаріуса Штенгельманна. Детективи із локричної команди також були тут. Їх запросив господар бюро Йосип Штенгельманн, котрий вважав досить незвичними обставини цієї справи. Коли уже всі родичі покійної зібралися, нотаріус поглянув на портрет пані Рубінштайн та розпочав:

— Хочу висловити всім присутнім свої найщиріші співчуття з приводу смерті Едвін Рубінштайн. Ми зібралися, щоби дізнатися останню волю покійної стосовно прав присутніх тут на її майно. Мені дуже шкода, але наразі ми не можемо відкрити конверт із заповітом пані Рубінштайн. Причина надзвичайно проста: ми й досі не можемо знайти цей заповіт!

Присутні незадоволено та розчаровано перешіптувалися, і цей гул наростав.

— Нічим не можу зарадити, — додав нотаріус та спробував заспокоїти присутніх, — як тільки ми щось довідаємося, я відразу вам повідомлю!

— Дехто, здається, і без заповіту уже встиг собі дещо хапнути, — прошепотіла Каро друзям, — або пані Рубінштайн зробила цій людині перед смертю щедрий подарунок!

2. Сім дивних листів

Каро звернула увагу на брошку, що була зображена на великому портреті покійної. Тепер цю саму брошку носила дама, одягнена у чорну траурну сукню. Зайшовши у бюро нотаріуса, ця пані відрекомендувалася як Еллі Козловскі.

— Перш ніж ми з вами попрощаємося та чекатимемо, коли ж знайдеться заповіт пані Рубінштайн, я хочу вручити вам листи, які покійна написала кожному з вас, — сказав нотаріус.

Він вийняв із шухляди конверти та розклав їх на столі. Усі пожадливо схопили свої конверти, плакаючи надію, що вміст останніх зможе їх збагатити.

— Дивно, — мовив Фло, — здається, гра покійної пані ще не закінчилася!

3. Дивне повідомлення

— Один із присутніх не отримав листа! — прошепотів Фло друзям.

Виявилося, що особою, яка не отримала послання пані Рубінштайн, був чоловік із довгими бакенбардами: далекий кузен померлої, про якого вона забула. Проте й інші родичі, про яких покійна не забула, були не менш розчаровані та знічені, виявивши, що в конвертах немає бажаних чеків чи готівки, а лише обривки написаного від руки листа — по одному фрагменту у кожному конверті.

— Впізнаю жарти тітки Едвін! — спалахнула чорно-волоса жіночка. — Вічно вона з цими її іграми-загадками!

— Існує така ймовірність, — обережно вставив слово нотаріус Штенгельманн, — що це остання воля покійної — вона бажала, мабуть, щоб усі частинки склали до купи.

— А хочете, я вам скажу, що там написано? — прошепотів Філіп Каро та Фло.

іть три
і лише тоді
новіт!

релі у моєму
і дізнається

Знайди
спадку
де мій

яш,
Едвін

тубакань
ваша

Знайди
люба моя родино,
Рубінштайн!

крацями